

OĞUZ OYAN

YURTTA BARIŞ BÖLGEDE SAVAŞ

Başlığı geçen hafta kurgulamıştım. Üzerine Başbakan'ın bir ABD televizyonuna yaptığı savaş çığırkanlığı (11 Mayıs Cumartesi günkü basın) ve Cumartesi gününün Reyhanlı kanlı bombalı saldırısı geldi. Bu haftaki yazımı biraz erkenden (12 Mayıs Pazar) göndermek durumundayım; birkaç gün içindeki gelişmelerin seyri ne olursa olsun, gündemi kaçırmayacağımı düşünüyorum.

Başlığa dönelim. “Yurtta barış bölgede savaş” denklemi, başından beri sakattı. “İçerde analar ağlamasın, dışarıda analarını ağlatalım” mantığıyla ne içerde ne de dışarıda (bölgede) barış olur. Bu yanlış denklemin yanlışlığını gösterecek yeni kanıtlara da ihtiyaç yok. Ama öyle anlaşılıyor ki Türkiye’yi örtük bir savaş halinden açık bir savaş konumuna sokuncaya kadar yeni provokasyonlar peşpeşe gelmeye devam edecek! Açık savaş hali yani emperyalizmin silahlı taşeronluğu gerçekleşirse, tahrikler ilk amacına ulaşmış olacak. Sonraki tahrikler daha büyük ölçekli olmaya yönelerek savaşın bölge ölçeğine genişletilmesine ve olayların Türkiye’nin denetiminden tamamen çıkmasına yol açabilecek.

Reyhanlı saldırısı kadar sonrasındaki resmi açıklamalar da Türkiye dış politikasının nasıl yönetilemediğini göstermesi bakımından hazindir, vahimdir. Ne diyordu dışbakanımız? “Suriye’de böyle kritik bir geçiş sürecinde birçok provokasyon söz konusu olabilir. Bizim için önemli olan TC Devleti’nin, vatandaşlarımızın huzurudur”. Şaka gibi. Ölen 46 vatandaşımızın ebedî (sonsuz) huzura kavuştukları bir ortamda yapılan ilk değerlendirmenin insani hiçbir değer taşımaması nasıl bir vicdani durumdur, nasıl bir siyasi duruştur? Başbakan Başyardımcısı Beşir Atalay ise, AKP’nin işine gelen yorumu ilk andan yapıyor, Suriye’deki rejim yanlısı bir örgütü işaret ediveriyordu. Başbakan Erdoğan “Türkiye’deki çözüm sürecini hazmedemediler diyor” ve koro tamamlanıyordu.

Oysa iki yılı aşkın süredir CHP ve özellikle Hatay Milletvekilleri, TKP, İP, ÖDP sözcüleri ve eylemcileri Hükümeti defalarca uyarmaya çalıştılar. AKP iktidarının, Suriye rejimi karşıtlarına, Suriye dışından gelen El Kaide dahil sefeli teröristlere sığınak oluşturmalarının, silah, malzeme ve eğitim vermesinin, Suriye’ye geçişlerine ve günlük giriş çıkışlarına izin vermesinin Türkiye’yi nasıl bir saldırı tehdidi altına soktuğunu anlattılar. Suriye’deki meşru yönetime dönük emperyalist saldırının tarafı olmaması için Ankara’yı uyardılar. Reyhanlı’da nüfusa eşit bir

mülteci kitlesinin yarattığı tehditlere, sanayi sitesinde açıkça silah üretildiğine, mülteci kamplarındaki başıbozukluğa dikkati çektiler. Ama iktidar tınmadı bile. Sonuçta, Türkiye'nin tam bir Ortadoğu devleti görüntüsü kazanması için tek eksik ağır bombalanmış çarşı görüntüleri idi; o da tamam oldu!

Siz, “çözüm süreci” dediğiniz şeyi, ilk aşamada Irak ve Suriye Kürtlerini de kapsayacak, daha sonra koşullar elverirse İran Kürtlerini de içine alacak şekilde bir büyük Türkiye-Kürdistan Konfederasyonu hedefi içine yerleştirirseniz; bölgede alt-hegemon/alt-emperyalist rolüne soyunur ve Kerkük-Musul petrol/gaz rezervlerine göz dikerseniz, ülkenizi ve halkınızı bile bile ateşe atmış olursunuz. O zaman provokasyonların kanıksanmasını, gerçeklerin çarpıtılmasını ve halkın tepki vermemesini sağlamaya çalışırsınız.

Bu tehlikeli oyun, sonuçta ABD himayesinde kendi bağımsızlığını ilan etmeye çalışan Kuzey Irak yönetimini dahi o denli ürkütmüş olmalı ki bu yönetimin Başbakanı Neçirvan Barzani “Suriye’deki sorunun diyalogla çözülmesinden yana olduklarını, ABD tarafından desteklenen Suriyeli muhaliflerin sadece yüzde 15-25 arasında bir desteğe sahip olduğunu ve kendi önceliklerinin Nursa Cephesi ve diğer terörist gruplarını Kürdistan Bölgesine sızmalarını önlemek olduğunu” söylerken diğer yandan da PKK’lıların Türkiye’den Irak’a geçmelerine karşı çıkıyordu. Bu tavır değişikliği dikkat çekicidir.

Ortadoğu bir mezhep çatışmasına sürükleniyor. Bunun bir Alevi katliamına dönüşmeyeceğinin, Türkiye’nin de kanlı bir mezhep çatışmasına çekilmeyeceğinin güvencesi nedir? Başarısızlığa uğramış bir sözde çözüm sürecinin toplumsal faturası ne olacaktır?

Toplumun acil gündemi “savaşa hayır” seferberliğidir. Bunun için pro-emperyalist ve totaliter AKP iktidarı yenilgiye uğratılmalıdır.